

Час - не годинник, його не спиниш і стрілки не повернеш назад. Він летить стрімко і безповоротно, непомітно у вирі наших щоденних клопотів та буденних справ. Саме так, мов один день, минув рік відтоді, коли підступна тяжка недуга передчасно забрала із життя талановиту і непересічну особистість, чудового сім'янина, безкорисливого вірного друга, заслуженого працівника культури України, члена Спілки композиторів України, лауреата премій ім. Германа Жуковського та Національного конкурсу ім. П. Демуцького, колишнього художнього керівника і диригента народного аматорського хору РБК «Богущ» Ф. В. Гощука. Цьому колективу він віддав три десятиліття свого творчого життя.

Його душа живе в піснях

Пригадується скорботне прощання з Федором Васильовичем в малій залі районного будинку культури, куди прийшли, щоб провести Маестро в останню путь, сотні березнівчан, прибула делегація з Вараша (Кузнецовська), де останні десять років Ф. В. Гощук керував музичною школою та створеним ним чудовим аматорським народним хором. До його труни лягали квіти шани, лунали щирі співчуття у безутішному горі дружині Раїсі Яківні, дітям Олесі і Тарасу...

А ще на відстані часу пригадується моя перша зустріч з Федо-

підсилити своїм музичним натхненням і неповторними барвами звуків. Наша творча дружба була щирою, безкорисливою і перспективною, бо я бачив, як син Карпат Ф. В. Гощук закохався у поліські народні пісні, його полонила їх незвична мелодика, тому він жадібно припадав до невичерпних фольклорних джерел нашого краю. Разом з тим митець писав власні пісні, адже вважав, що до глядача і слухача треба йти з оригінальними творами, аби його по-справжньому зачарувати і схвилювати. Тільки тоді можна

ром Гощуком у далекому 1986 році. Якось, прямуючи через майдан Незалежності, угледів біля районного будинку культури тодішнього начальника відділу культури А. Р. Люблінського, а поруч з ним невідомого мені струнного молодого чоловіка. Коли порівнявся з ними та привітався, Анатолій Рафаїлович покликав мене: «Трохимовичу, підійди до нас, хочу познайомити тебе з цікавою людиною».

- Федір Гощук, - приязно відрекомендувався незнайомиць.

Назвався і я. А. Р. Люблінський коротко розповів, що - це випускник Рівненського інституту культури, який прибув у Березне працювати в районний будинок культури, керуватиме хором. А ще молодий диригент та музикант пише пісні. Отож, мовляв, маєш можливість як поет співпрацювати з ним. Я, зрозуміло, з радістю погодився на цю приємну пропозицію, бо до цього на мої вірші вже було написано чимало пісень місцевими та іногородніми композиторами.

Для початку нашої творчої співпраці наступного дня я приніс Федору Васильовичу добірку своїх поезій, які, вважав, могли бути покладені на музику.

Прошло трохи часу і я вже почув зі сцени наші спільні твори «Пісню про Полісся», «І собі калину посадить», «Повертаюсь» та інші. Вони були такими зворушливими та мелодійними. Молодий композитор зумів точно відчуті мій поетичний настрій, спромігся його значно

сподіватися на успіх.

Зрозуміло, що об'єктом найбільшої уваги Федора Васильовича був колектив народного аматорського хору, який згодом дістав оригінальну назву «Богуш». Його талановиті і співучі учасники майстерно втілювали у життя найсміливіші задуми свого керівника і диригента. А він з шанною та повагою ста-

вився до своїх колег-співаків, музикантів. Тож нерідко казав мені: «Хто я без них? Вони для мене надійні друзі і соратники, я з хористами працюю з великим задоволенням, тому що бачу, що вони так само, як і я, люблять мистецтво співу». Він завжди радів, коли його старання приносили чудові резуль-

тати. Керований ним «Богуш» вийшов не тільки на обласну, а й на республіканську та зарубіжну мистецьку орбіту. Березнівські співаки успішно презентували Березне і Рівненщину в багатьох областях нашої держави, а також в столичному палаці культури «Україна», на конкурсах і фестивалях в Польщі та Білорусі. Народний аматорський хор РБК став кількарразовим лауреатом престижного конкурсу ім. П. Демуцького, він відкривав великі концертні програми обласного та республіканського рівнів.

Протягом десятиліть ми часто зустрічалися з Федором Васильовичем, обговорювали можливість написання нових пісень. Я пропонував йому свої вірші, а бувало, що талановитий митець запрошував мене до себе, де програвав вже створену мелодію нової пісні, а мені залишалося лише написати на неї свої слова. Це була цікава і приємна співпраця, в процесі якої народжувалися твори, які не тільки приносили задоволення їх авторам, але й душевну насолоду численним глядачам і слухачам виступів народного аматорського хору «Богуш».

Навіть тоді, коли доля закинула Ф. В. Гощука у Вараш, ми прагнули підтримувати міцні творчі зв'язки. На його пропозицію я написав слова «Пісні про місто енергетиків», яка в чудовому композиторському обрамленні талановитого му-

зиканта і диригента стала своєрідною візитівкою міста атомників, а ще ми спільно створили пісню на відкриття фестивалю «Бурштиновий шлях». Були у нас ще інші цікаві задуми. Але, на жаль, не судилося їх реалізувати, бо Маєстро з волі Божої пішов за небокрай.

Його вже рік немає з нами, але пам'ять про талановитого митця ще довго буде у серцях тих, хто з ним жив, працював, спілкувався. Як творчий спадок Федора Васильовича залишилися створені ним чудові хорові колективи в Березному та Вараші, збірки його аматорських пісень і народних творів у обробці композитора, залишилася слава про нього як неперевершеного хорового диригента, талановитого композитора і збирача та шанувальника народних пісень. Він своєю багаторічною творчою роботою вніс помітний вклад у піднесення та розквіт народного хорового мистецтва в Україні. І це не перебільшення.

Одна з пісенних збірок Ф. В. Гощука називається «Птахом над Поліссям полечу». У цих словах - увесь він, тому нині його пісенна душа з Царства Небесного, а він його заслужив, посилає нам, живим, своє вічне добро та позитивну енергетику, аби ми продовжували його Богоугодні справи на землі України, яку він так любив і щиро оспівував.

Павло РАЧОК,
лауреат премії ім. М. Горопахи у галузі журналістики.

